

Na broj: St-247/2012

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Trg Nikole Zrinskog 3

10 000 Zagreb

putem

TRGOVAČKOG SUDA U SPLITU

Sukoišanska 6

21 000 Split

Predlagatelj: Jurica Šegvić iz Splita, Washingtonova 8, OIB: 18343975088, zastupan po punomoćniku Domagoju Mužić, odvjetniku u Splitu

Davatelj odgovora: LUCIS d.o.o. Put Dragulina 76/B, Trogir, OIB: 89038966528, zastupano po direktoru Edvard Ugrina, Put Dragulina 76/B, Trogir, OIB: 10530022612, a on po punomoćniku Ivan Krželj, odvjetnik u Splitu

ODGOVOR NA PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

od dana 07.11.2019. izjavljen protiv rješenja

Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

posl.br. Pž-5436/2019 od 25.09.2019.g. (nadalje: „Rješenje“)

I/ Raniji stečajni dužnik (ovdje Davatelj odgovora) ističe kako su navodi Predlagatelja, izneseni u prijedlogu za dopuštenjem revizije protiv Rješenja, u cijelosti neosnovani i promašeni, iz razloga kako slijedi:

1) Predlagatelj („pravno pitanje“ pod rednim brojem 1.) navodi da bi rješenjem Suda u stečajnom postupku od dana 29. siječnja 2018. godine (koje je steklo svojstvo pravomoćnosti dana 15. veljače 2018.g.) „**bio doveden u zabludu**“ jer je upućen da u roku od osam dana pokrene parnicu protiv stečajnog dužnika (radi utvrđenja osporene tražbine, op.a.) **uz upozorenje na pravne posljedice nepokretanja parnice.**

Pritom Predlagatelj smatra da je riječ o „pogrešnoj uputi Suda“ zbog koje Predlagatelj nije niti pokrenuo novu parnicu (u smislu članka 266. SZ/2015) a niti je predložio nastavak tekuće parnice u smislu (u smislu članka 269. SZ/2015).

Usput budi rečeno, protivno navodima Predlagatelja iznesenim na stranici drugoj prijedloga, odlomak treći, Davatelj odgovora nije predložio nastavak parničnog postupka koji se pred

Općinskim sudom u Splitu vodi pod poslovnim brojem P-422/2017, sve dok rješenje o zaključenju stečajnog postupka nije postalo pravomoćno – stoga se i taj navod Predlagatelja ukazuje potpuno promašenim.

Naprijed citirani stav Predlagatelja, na kojem zapravo temelji prijedlog za dopuštenje revizije, apsolutno je neosnovan i promašen. Naime aksiom kontinentalnih pravnih poredaka, pa tako i hrvatskog pravnog poretka, jest da nepoznavanje prava šteti (*ignorantia iuris nocet*).

Odredba članka 269. SZ/2015 (upravo kao i ranija odredba članka 179. SZ/96), jasno propisuje da ako je u vrijeme otvaranja stečajnog postupka već pokrenut parnični postupak o tražbini pred državnim ili arbitražnim sudom, **postupak radi utvrđivanja tražbine nastaviti će se preuzimanjem te parnice**. Prijedlog za nastavak parnice može staviti vjerovnik čija je tražbina osporena, odnosno osporavatelj parnicu nastavlja u ime i za račun dužnika. Ako vjerovnik osporene tražbine **koji je upućen na parnicu ne predloži nastavak parnice u tom (prekluzivnom) roku**, smatrat će se da je odustao od prava na vođenje parnice.

Dakle, u konkretnom slučaju se ne radi o pogrešnoj uputi Stečajnog Suda kako to pokušava prezentirati Predlagatelj, već o elementarnom nepoznavanju odredbi Stečajnog zakona, koje nepoznavanje itekako proizvodi štetne pravne posljedice u odnosu na stranku (zastupanu po odvjetniku) koja odredbe ne poznaje ili ih tumači na potpuno pogrešan način.

U prilog navedenom ukazuje i stav Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iskazan u odluci pod poslovnim brojem PŽ-6192/2001 od 18. prosinca 2001.g., u kojoj se navodi, cit:

„Naravno da onaj vjerovnik koji je pokrenuo parnicu prije otvaranja stečajnog postupka neće, u slučaju osporavanja tražbine, podnositi novu tužbu, već će prema čl.179. st.1. SZ, podnijeti prijedlog za nastavak prekinutog postupka. Odredba iz čl. 178. st.1. SZ po kojoj će stečajno vijeće vjerovnika „uputiti na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine“ ne znači uputu na podnošenje tužbe, to samo znači da vjerovnik u parnici treba dokazivati postojanje svoje tražbine. Ako je parnicu već pokrenuo podrazumijeva se da ne mora pokretati novu parnicu, tj. tu odredbu treba razumjeti tako da je upućen na onu parnicu koju je već pokrenuo, da utvrđenje osporene tražbine dokazuje u toj pokrenutoj parnici“.

Istovjetan stav Visoki trgovački sud iskazuje u odluci pod poslovnim brojem PŽ-6738/05 od dana 02. prosinca 2005.g., kao što takav stav iskazuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci pod poslovnim brojem Revx-1052/2013 od dana 11. prosinca 2013.g. (sve citirane odluke se dostavljaju u prilog ovog podneska).

To znači da nema govora o „pogrešnoj uputi Suda kojom je Predlagatelj doveden u zabludu“ (pogotovo jer nije riječ o eventualnoj uputi o pravnom lijeku na što se Predlagatelj de facto referira) već isključivo o Predlagateljevom nepoznavanju odredbi Stečajnog zakona.

Samim time, za konkretni slučaj se neprimjenjivim ukazuju i sve odluke na koje se Predlagatelj referira u samom prijedlogu za dopuštenje revizije.

Pored navedenog, za istaknuti je da Predlagatelj nije niti u ostavljenom prekluzivnom roku, a niti do dana zaključenja predmetnog stečajnog postupka, postupio sukladno kogentnoj normi Stečajnog zakona, stoga je neprihvatljiv pokušaj vlastitog ekskulpiranja od posljedica nepoznavanja iste norme na način kako to Predlagatelj nastoji učiniti svojim (ponovljenim) navodima.

Uostalom, za istaknuti je da naš procesni sustav ne poznaje neegzistentne sudske odluke, pa odluka Suda (pritom se misli na rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl.br. St-247/2012 od 29. siječnja 2018.g.

koja je stekla svojstvo pravomoćnosti dana 15. veljače 2018.g) sve i kad bi bila nezakonita (a nije), postaje pravomoćna i proizvodi učinak na subjektivna prava stranke ako nije pobijana u roku (u skladu s tim i VSRH, Rev-845/1979 od 03. listopada 1979.g.).

Zaključno u odnosu na ovu točku, jednostavno nema govora da bi Predlagatelj „bio doveden u zabludu“ koja ne može ići na njegovu štetu, već se radi o nepoznavanju prava (odredbi Stečajnog zakona), zbog kojeg nepoznavanja Predlagatelj nije unutar prekluzivnog roka (**niti uopće !!!**) zatražio nastavak postupka, pa je samim time nastupila neoboriva pravna presumpcija da je Predlagatelj odustao od prava na vođenje parnice i time izgubio svojstvo i položaj vjerovnika drugog višeg isplatnog reda.

Protivno shvaćanju Predlagatelja, u konkretnom slučaju nije potrebno da Općinski sud u Splitu donese odluku kojom bi se utvrdilo da je njegova tražbina prestala.

To iz jednostavnog razloga što je Predlagatelj pravomoćnim rješenjem Trgovačkog suda u Splitu posl.br. St-247/2012 od dana 29. siječnja 2018.g. bio upućen pokrenuti parnicu radi utvrđenja osporena tražbine, uz upozorenje na pravne posljedice propusta pravodobnog pokretanja parnice, pa je nastupila neoboriva presumpcija da je isti odustao od prava na vođenje parnice radi utvrđenja svoje osporene tražbine. Samim tim irelevantna je daljnja odluka Općinskog suda u Splitu u predmetu pod poslovnim brojem P-422/17, koja uzgred budi rečeno ne smije niti može biti kontradiktorna pravomoćno potvrđenom stečajnom planu koji predstavlja ovršnu ispravu.

Kako je Predlagatelj izgubio položaj i svojstvo vjerovnika drugog višeg isplatnog reda, to ne spada u krug osoba ovlaštenih na podnošenje žalbe protiv Rješenja prvostupanjskog Suda, pa su njegove žalbe pravilno odbačene.

2) U odnosu na „pravno pitanje“ pod rednim brojem 2. koje glasi: „Ako je trgovački sud u stečajnom postupku pogrešno uputio vjerovnika u svezi čije prijavljene tražbine se već pred sudom vodi parnični postupak na pokretanje postupka umjesto na predlaganje nastavka već pokrenutog postupka, radi li se tada o nezakonitom postupanju suda iz odredbe članka 354. st. (2) t. (6) Zakona o parničnom postupku?“, Davatelj odgovora ističe sljedeće:

- Predmetno pitanje (postavljeno u kondicionalu), ne predstavlja dopušteno revizijsko pitanje imajući u vidu da se temelji na pogrešnoj pretpostavci da bi Predlagatelj bio „doveden u zabludu“, što jednostavno nije točno uvažavajući sve elaborirano pod gornjom točkom;
- Opisano postupanje prvostupanjskog Suda nije opterećeno bilo kakvim nepravilnostima i nezakonitostima (pa tako niti bitnom povredom iz članka 354.st.2.toč.6. Zakona o parničnom postupku na koju se poziva Predlagatelj), to pogotovo imajući u vidu da je poziv za ročišta o raspravljanju i glasovanju o predloženom stečajnom planu pravodobno i javno objavljen, te da je Predlagatelj (u skladu s vlastitim shvaćanjem procesnog položaja u stečajnom postupku), mogao pristupiti predmetnom ročištu i istaknuti prigovor u smislu članka 337. st.1. SZ/2015, no to nije učinio, što na dodatan način ukazuje na neosnovanost Predlagateljevih navoda uperenih ka stvaranju zaključka da bi stečajni plan bio nepravilno i nezakonito potvrđen.

3) U odnosu na „pravno pitanje“ pod rednim brojem 3. koje glasi: „Kada je drugostupanjski sud odbacio žalbu kao nedopuštenu i potvrdio prvostupanjsku odluku temeljem odredbe članka 368. st.1. Zakona o parničnom postupku, a u obrazloženju te odluke nije ocijenio niti naveo zbog čega nisu postojali žalbeni razlozi iz kojih proizlazi dopuštenost izjavljivanja žalbe, je li time bitno

povrijedio odredbu članka 375. stavka 1. Zakona o parničnom postupku?", Davatelj odgovora ističe sljedeće:

- Predmetno pitanje ne predstavlja dopušteno revizijsko pitanje, imajući u vidu da je Drugostupanjski sud svojim Rješenjem jasno obrazložio odlučne razloge zbog kojih je odbacio Predlagateljeve žalbe (stranica 2. i 3. Rješenja), stoga se ovako postavljeno „pravno pitanje“ ukazuje bespredmetnim.

4) U odnosu na „pravno pitanje“ pod rednim brojem 4. koje glasi: „Može li stečajni vjerovnik izgubiti status sudionika u stečajnom postupku pa da nema niti pravo na pravni lijek protiv odluke kojim se stečajni postupak zaključuje ako u svezi osporene tražbine nije u roku propisanim odredbom čl.179. Stečajnog zakona, predložio nastavak ranije pokrenutog postupka?", Davatelj odgovora ističe sljedeće:

- Predmetno pitanje (postavljeno u kondicionalu), ne predstavlja dopušteno revizijsko pitanje imajući u vidu da se temelji na pogrešnoj pretpostavci da bi Predlagatelj bio „doveden u zabludu“, što jednostavno nije točno uvažavajući sve elaborirano pod gornjom točkom 1);
- Za napomenuti je (kad se Predlagatelj već smatra vjerovnikom, unatoč tomu što je takav status izgubio vlastitim propustom), da je poziv za ročišta o raspravljanju i glasovanju o predloženom stečajnom planu pravodobno i javno objavljen, te da je Predlagatelj (u skladu s vlastitim shvaćanjem procesnog položaja u stečajnom postupku), mogao pristupiti predmetnom ročištu i istaknuti prigovor u smislu članka 337. st.1. SZ/2015, no to nije učinio, što na dodatan način ukazuje na neosnovanost navoda uperenih ka stvaranju zaključka da bi stečajni plan bio nepravilno i nezakonito potvrđen;
- U odnosu na shvaćanje Predlagatelja da u konkretnom izostaje deklaratorna odluka Suda kojom bi se utvrdio položaj Predlagatelja koji je ex lege nastao njegovim propustom, Davatelj odgovora je slobodan uputiti Predlagatelja da ponovno pročita izreku rješenja prvostupanjskog Suda kojim se potvrđuje stečajni plan, te da sam utvrdi nepravilnost i neodrživost vlastitih shvaćanja/teza.

~ o ~

Zaključno, predlaže se Revizijskom Sudu odbaciti prijedlog za dopuštenje revizije kao nedopušten, a podredno isti odbiti kao neosnovan.

U Splitu, 07. siječnja 2020.g.

Lucis d.o.o. po punomoćniku